

PIŠE: DR. LUCIJA MULEJ, sociologinja, publicistka, pisateljica, antropologinja, filantropinja

ROJEVANJE NOVE ZEMLJE

Da se človeška zavest gradi na obronkih novih spoznanj nevroznanosti, ki potrjuje spoznanja tako klasične newtonovske paradigme kot naprednejše kvantne, ni več novost.

Nič, česar se dotaknemo, ne ostane nespremenjeno. Vsi smo prepleteni, vsi smo soodvisni in vsak od nas ima zelo pomembno poslanstvo, ki služi celoti. Ni treba, da opravljamo vidna ali "pomembna" dela. Dovolj je, da smo čuječni in zavedajoči se celote, ki se ustvarja in diha tudi in preko nas. Vsak od nas šteje in vsako delo je vredno. In ko se kdor koli prevzame v Egu, izgubi stik s celoto. In melodija zemlje in neba se v njem porazgubi.

In ko se Muza Noči spoji s Svetlobo Dneva, se rodi spoznanje, ki je pravzaprav ozaveščena iskra, ki zasveti enkrat in za vselej. Da smo del posebnega časa, ki je zaznamoval vsakogar od nas in nam ponudil uvide, ki so nas preiskrili, čutimo v dihu vsakega dne, ki nas diha. In spoznanje spreminja našo zavest, ki sooblikuje čas, ki je še pred nami.

Da se ta oblikuje glede na odzive iz okolja, lahko opazujemo ne nazadnje pri sebi, ko se klestimo ob pomoči izkušenj in preizkušenj, ki nas doletijo. Nova spoznanja številnih, eksplicitno merljivih znanosti, kot so biologija, fizika in kemija, nas presenečajo s svojimi kvantnimi ugotovitvami, ki vsa po vrsti potrjujejo, da je človek veliko več kot skupek celic. Da je naša materija prežarčena z nečim višjim – z našim duhom, z energijo in močjo našega uma –, navdihuje vse tiste, ki iščejo odgovore v sferah nove znanosti, ki stari dogmastični spodkopava temelje. In ker je merljiva znanost dokazala, da duh JE, se je svet zamajal. In četudi pred dejstvi zamižimo, so tu. V temi noči ali luči dneva nas opozarjajo nase.

Človek, forma višje zavesti, ki se po sebi ozavešča tedaj, ko izvor višjega prizna in se mu v celoti in brezprizivno preda, se izstrelji v orbito neskončne evolucije zavedanja.

In kako se predati nečemu, kar je višje od moči misli in idej uma, ki v običajnem stanju le producira iste zanke, od koder ne najde izhoda? Nečemu, kar je nad nami, se večinoma predamo takrat, ko pride čas. In ta čas se lahko rodi z novo ljubeznijo, ko nam poti križajo ljudje, ki so na višji vibracijski ravni, kot smo sami. Seveda so takšne prilike zaobjete v vseh novih izkušnjah, v katere stopamo čisti, nedolžni in celi, saj so nam nepoznane. In ker v takšnih izkušnjah nimamo vnaprej pripravljenih vzorcev vedenja, smo v njih veliko bolj naravni in pristni kot

v vseh tistih rutiniziranih dogodkih vsakdana, ki nas morda pomirijo ali pa zdolgočasijo do mere apatije. In prevečkrat se zgodi, da se do globljih uvidov dokopljemo šele s trpljenjem, ki nas zbudi, a očisti. In takrat ponovno zažarimo v novih oblačilih spoznanj, ki nas plemenitijo ...

Da ožarimo nove korake in nove poti. Da dospemo do Nove Zemlje, ki nas kliče k sebi.

In Nova Zemlja je tu. Ne le za Slovenijo in za drugačno politiko, ki se nam obeta. Pač pa za civilizacijo naše vrste, ki se premika do meja nekdanj nemogočega.

Svet je na pragu nove evolucije, saj smo dokazali, da um predhodi materiji in da je bit sveta vselej v sozvočju z bitjo človeka. Kar pomeni, da je za naš blagor in za blagor vseh, ki so nam dragi, izjemnega pomena uglasitev z Bitjo Vsega, kar je.

Z Gajo, duhom Zemlje. Z Vsemirjem, ki nas polni.

Tej biti lahko rečemo Bog ali Stvarstvo, a brez dvoma nas napaja tisto globinsko in vseprežemajoče.

Brez te biti nas ni in brez diha, ki nas ohranja žive, ne nastane prav nič.

In ko prepoznamo, da smo le prevajalci in igralci Scenarija Celote, se dokončno osvobodimo in le Smo. **S**

Dovolj je, da smo čuječni in zavedajoči se celote, ki se ustvarja in diha tudi in preko nas. Vsak od nas šteje in vsako delo je vredno.